

Verlangen naar een levende gemeente

Aan het eind van een gemeenteavond kwam een oudere man naar me toe. Jaren was hij kerkenraadslid geweest. 'Dominee', zei hij, 'ik heb er óók schuld aan, dat we met onze gemeente in de huidige situatie van krimp zijn beland. Wij huldigden standpunten: wij zijn van de gereformeerde bond, we willen een stevige preek, we zingen op hele noten en dragen een zwart pak. Maar wanneer spraken wij nu eens met elkaar over onze verbondenheid aan Christus, over het volgen van Hem in het dagelijks leven?'

Ik vond zijn reactie eerlijk, veelzeggend en tegelijk ontroerend. Het voorval mag als illustratie dienen voor een proces waar we als Hervormde gemeente van Ooltgensplaat/Langstraat middenin zitten. Omdat we er de zegen van God in ervaren, wil ik er graag iets over delen. Zoals op veel andere plaatsen heeft onze gemeente gedurende een reeks van jaren te maken met krimp. Zou een evangelist uitkomst kunnen bieden?, was de vraag die opkwam.. Laten we de IZB eens vragen om advies, zo besloot de kerkenraad op een gegeven moment. Eerlijk gezegd stond ik sceptisch tegenover dat plan. Voor zover ik de organisatie kende, verwachtte ik dat ze een activiteitenprogramma zouden uitrollen, met wat cursussen en toerusting. Maar tot mijn verrassing pakte het heel anders uit. Vanaf onze eerste contacten spraken de medewerkers over de noodzaak van gebed en verootmoediging, over samen het aangezicht van God zoeken. Dat sprak ons dusdanig aan, dat we besloten hierover door te praten met de IZB.

Buiten onszelf

Veel wordt er over krimp en oorzaken daarvan gesproken. In de orthodoxe flank van de kerk, waar ik onze gemeente en mezelf ook toe reken, zijn we geneigd om de oorzaken vooral buiten onszelf te zoeken. Secularisatie en individualisering zijn daarin trefwoorden. "De mensen hebben God niet meer nodig, of willen de waarheid niet meer horen", zijn een paar concretisering van die termen. Maar ik raak er steeds meer van overtuigd, dat de *interne* secularisatie, de uitholling van binnenuit, de grootste oorzaak vormt. Uit eigen ervaring en uit gesprekken met collega's weet ik, hoe verleidelijk het is je helemaal te richten op het bij elkaar houden van de gemeente en het voortgaan in het vertrouwde spoor. En we tevreden zijn, als ons dat grotendeels nog lukt! Maar hoe waardevol dat op zich ook is, we krijgen het lek er niet mee boven. Evenmin als met allerlei veranderingen in de liturgie, of het organiseren van allerlei (missionaire) activiteiten. Laten we die interne secularisatie eerlijk onder ogen zien en ons verootmoedigen en terug laten roepen naar de dagelijkse omgang met de levende Christus!

Gebed

Met dankbaarheid constateer ik dat er, mede dankzij de inbreng van de IZB, in onze gemeente een beweging op gang is gekomen, waarvan ik van harte hoop dat die doorzet. Eén van de kerkenraadsleden zei het zo: 'Ik ervaar het als een zegen dat we sinds het begin van de zomer wekelijks met ambtsdragers bij elkaar komen om onze gemeente, onze vragen en verlangens voor Gods aangezicht te brengen. Je kijkt elkaar dan in het hart en dat is verrijkend. In het begin was het wel wat onwennig, want dat zijn we in onze traditie niet zo gewend.

Tijdens twee gemeenteavonden hebben we op een eerlijke en openhartige wijze met de leden van de gemeente over onze verlegenheid en ons verlangen gesproken. Het is hartverwarmend om de briefjes te lezen, waarop de aanwezigen hun verlangen en gebed hebben verwoord.

Meer dan eens werd ook de dankbaarheid verwoord, dat we dit als kerkenraad zo hebben opgepakt. Het deed me ook goed van twee nieuwgekozen ambtsdragers te horen dat het proces dat we de

afgelopen tijd hebben doorgemaakt voor hen mede reden was om hun roeping te aanvaarden.

Gunnend

De ervaringen van het afgelopen jaar hebben me tot de overtuiging gebracht dat het antwoord op de krimp niet begint bij allerlei plannen om weer meer mensen in de kerkdienst te krijgen. Het begint met een weg terug naar de Bron, de dagelijkse omgang met het Woord, de toewijding aan de levende Christus. Van daaruit groeit het verlangen dat meer mensen Hem als Verlosser en Zaligmaker leren kennen, en dat de kracht van Zijn opstanding doorbreekt in hun leven! Dat maakt je gunnend. Ook in deze zin, dat ik het proces dat we in onze gemeente beleven, ook van harte gun aan andere gemeenten, in vergelijkbare situatie.

Ds. H. G. van der Ziel

Ooltgensplaat en Langstraat